

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kwota 400 EUR przewidziana w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ ma na celu głównie naprawienie szkód majątkowych, natomiast krzywdę należy oceniać w świetle art. 12, czy też art. 7 ust. 1 lit. b) obejmuje głównie krzywdy, a szkody majątkowe podlegają przepisom art. 12?
- 2) Czy kwota odpowiadająca utraconemu wynagrodzeniu, przekraczająca kwotę 400 EUR przewidzianą w art. 7 ust. 1 lit. b), jest objęta zakresem zastosowania pojęcia dalszego odszkodowania, o którym mowa w art. 12?
- 3) Zgodnie z art. 12 [ust. 1] zdanie drugie „[o]dszkodowanie na podstawie niniejszego rozporządzenia może zostać potrącone z takiego odszkodowania”. Czy wspomniany artykuł rozporządzenia należy rozumieć w ten sposób, że pozostawia on uznaniu sądu odsyłającego potrącenie kwoty przyznanej na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) z dalszego odszkodowania, czy też takie potrącenie jest obligatoryjne?
- 4) W przypadku, gdy potrącenie kwoty nie jest obligatoryjne, na podstawie jakich elementów sąd odsyłający decyduje o potrąceniu kwoty, o której mowa w art. 7 ust. 1 lit. b), z dalszego odszkodowania?
- 5) Czy szkoda wynikająca z utraty wynagrodzenia, spowodowana okolicznością, że pracownik nie mógł być obecny w miejscu pracy ze względu na późniejsze przybycie do miejsca przeznaczenia po zmianie planu podróży, powinna być oceniana pod względem wypełnienia obowiązków, o których mowa w art. 8, czy obowiązków, o których mowa w art. 12 w związku z art. 4?
- 6) Czy spełnienie przez przewoźnika lotniczego obowiązku udzielenia pomocy zgodnie z art. 4 ust. 3 i art. 8 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 oznacza, że pasażer powinien być w pełni poinformowany o wszystkich możliwościach kontynuacji podróży, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a)-c) rozporządzenia?
- 7) Na kim, zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 261/2004, spoczywa ciężar dowodu, że podróż była kontynuowana w najwcześniejszym możliwym terminie?
- 8) Czy rozporządzenie zobowiązuje pasażerów do wyszukania innych lotów do ich miejsca przeznaczenia oraz do zażądania od przedsiębiorstwa lotniczego znalezienia dostępnych miejsc na takie loty, czy też przedsiębiorstwo lotnicze jest z urzędu zobowiązane do znalezienia najbardziej korzystnego rozwiązania dla pasażera, aby przewieźć go do miejsca przeznaczenia?
- 9) Czy przy określaniu szkód poniesionych przez pasażerów istotna jest okoliczność, że przyjęli oni złożoną przez przedsiębiorstwo lotnicze propozycję zapewnienia lotu na dzień 11 września 2016 r., mimo iż mogli sobie wyobrazić, że nie otrzymają wynagrodzenia za okres nieobecności w pracy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004 L 46, s. 1, wyd. spec. w jez. polskim, rozdz. 7, t. 8, s. 8).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg
(Austria) w dniu 31 maja 2018 r. – Barbara Rust-Hackner / Nürnberger Versicherung
Aktiengesellschaft Österreich**

(Sprawa C-355/18)

(2018/C 294/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Barbara Rust-Hackner

Strona pozwana: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 90/619/EWG (drugiej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 92/96/EWG (trzecią dyrektywę w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽²⁾ w związku z art. 31 dyrektywy 92/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że informacja o możliwości odstąpienia od umowy powinna zawierać również wskazanie, że odstąpienie nie wymaga szczególnej formy?
- 2) Czy odstąpienie ze względu na wadliwe pouczenie o prawie odstąpienia może w dalszym ciągu zostać wykonane przez ubezpieczającego również po rozwiązaniu umowy ubezpieczenia na życie wskutek wypowiedzenia (oraz po dokonaniu odkupu)?

⁽¹⁾ Druga dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody usług oraz zmieniająca dyrektywę 79/267/EWG; Dz.U. 1990, L 330, s. 50.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie); Dz.U. 1992, L 360, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 31 maja 2018 r. – Christian Gmoser / Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

(Sprawa C-356/18)

(2018/C 294/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Christian Gmoser

Strona pozwana: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 90/619/EWG (drugiej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 92/96/EWG (trzecią dyrektywę w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽²⁾ w związku z art. 31 dyrektywy 92/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że informacja o możliwości odstąpienia od umowy powinna zawierać również wskazanie, że odstąpienie nie wymaga szczególnej formy?
2. Czy odstąpienie ze względu na wadliwe pouczenie o prawie odstąpienia może w dalszym ciągu zostać wykonane przez ubezpieczającego również po rozwiązaniu umowy ubezpieczenia na życie wskutek wypowiedzenia (oraz po dokonaniu odkupu)?

⁽¹⁾ Druga dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody usług oraz zmieniająca dyrektywę 79/267/EWG; Dz.U. 1990, L 330, s. 50.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie); Dz.U. 1992, L 360, s. 1.